Р Е Ш Е Н И Е

№ 3389

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 22.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Мартин Аврамов

при участието на секретаря АНИ АНДРЕЕВА и при участието на прокурора ПАВЛОВ, като разгледа дело номер **6560** по описа за **2010** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Рабие Хсаян от гр.С. срещу Решение от 10.05.2010 година,постановено по н.а.х.дело №10713/2009 година по описа на СРС,103състав, потвърждаващо Наказателно постановление №22-2201074/29.05.2009 година на Директор на Дирекция"Инспекция по труда", с което на основание чл.414,ал.1 от КТ на Рабие Хсаян в качеството му на управител на " Божур- Рабие Хсаян" гр.С. е наложено административно наказание-Глоба в размер на 2500 лева за нарушение на чл.143,ал.2 от КТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното съдебно решение. Твърди се, че при налагане на административното наказание са допуснати съществени процесуални нарушения в посока непосочване в какво се състои извършеното нарушение, което е довело до ограничаване правото на защита на нарушителя и невъзможност да организира защитата си.Иска се отмяна на решението и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание,касаторът-Рабие Хсаян,редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия адвокат С са депозирани писмени бележки,в които се навеждат подробни доводи за неправилност на съдебното решение. Претендират се и сторените по делото разноски.

Ответникът по касация-Дирекция"Инспекция по труда"-гр.С.,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на С.-прокурор П,изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност,и законосъобразност на оспореното съдебно решение.

Административен съд-С.-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите,възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните по делото доказателства е установено, че касаторът е регистриран като ”Божур Рабие Хсаян”-гр.С. и стопанисва баничарница,находяща се в гр.С.,Б.”Д.Н”,№1.На 23.04.2009 година около 15.30 часа, служители на Дирекция „Инспекция по труда”-гр.С. извършили проверка в обекта ,стопанисван от касатора и установили, че лицето А Б А работи в същата, като в попълнената декларация същата посочила, че работното и време е от 7 часа до 16.00 часа.За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол от същата дата, с който на касатора са дадени задължителни предписания. Въз основа на представените документи е установено, че лицето А има издадена Заповед за непълен работен ден-4 часа дневно при петдневна работа седмица сутрин от 8.00 часа до 12.00 часа . Въз основа на констатираното,срещу касатора е съставен АУАН на 30.04.2009 година за виновно нарушение на чл.143,ал.2 от КТ. Въз основа на акта,на 29.05.2009 година е издадено наказателно постановление №22-2201074,с което на касатора в качеството му на управител на ”Божур-Рабие Хсаян” е наложено административно наказание-Глоба в размер на 2500 лева.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел,че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.143,ал.2 от КТ забраняваща полагането на извънреден труд/чието легално определение е дадено в разпоредбата на чл.143,ал.1 от КТ сочеща че, извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време, като в случая работникът А на 23.04.2009 година е полагала извънреден труд -3.5 часа след законоустановеното и работно време- непълен работен ден- 4 часа дневно при петдневна работна седмица. По делото не се представиха доказателства, че положеният от страна на А извънреден труд попада в хипотезата на чл.144 от КТ, водеща до изключение от общата забрана за полагане на извънреден труд- в конкретно изброените хипотези извънредният труд да бъде разрешен, което от своя страна сочи, че работникът А е полагала такъв без да са налице установените изключения и със знанието и без противопоставянето на работодателя и.Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора- адвокат С отразен в писмените бележки, депозирани по делото, че субект на административно- наказателната отговорност по реда на чл.414,ал.1 от КТ може да бъде само и единствено работодател или длъжностно лице,а касаторът не притежава такова качество по смисъла на чл.93,т.1,б.б от НК.На първо място, легално определение на понятието” Работодател” е дадено в разпоредбата на параграф 1,т.1 от КТ, според която работодател е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение/като в случая от представените писмени доказателства е видно, че касаторът е работодател по смисъла на цитираната разпоредба и то именно в качеството му на / който безспорно е физическо лице, на което законът е предоставил допълнителна правосубектност-да сключва и участва в търговски сделки, респективно на това КТ му е придал и специална работодателска правосубектност по реда на параграф 1 от ДР на КТ.На второ място, позоваването на неприложимостта на понятието”Длъжностно лице” по смисъла на чл.93,т.1,б.”б” от НК по отношение на касатора изобщо не може да намери приложение, защото Кодексът на труда борави със свое собствено понятие за длъжностно лице-параграф 1,т.5 от ДР

на КТ, според която,"Длъжностно лице" е работник или служител, на когото е възложено да упражнява ръководство на трудовия процес в предприятието, в неговите поделения и низови звена, както и работник или служител,който изпълнява работа на специалист във функционалните и обслужващите звена на предприятието. Следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.93,т.1,б."б" от НК може да намери приложение само и единствено, ако в КТ нямаше легално определение на понятието длъжностно лице- хипотеза ,която в случая не е налице.Наред с това, безспорно е, че именно касаторът в качеството на управител на едноличния търговец е длъжностното лице, което следи за спазване на трудовия процес в стопанисваното от него предприятие- баничарница. Да се приеме противното в посока неупражняване на контрол от страна на едноличния търговец върху трудовия процес, това би означавало собственикът да е дезинтересиран от развитието на дейността му- нещо, което противоречи на вяска житейска и правна логика. Наред с това , касаторът не ангажира никакви доказателства сочещи, че той е възложил спазването на трудовия процес на друг работник или служител в неговото предприятие, което отново сочи, че именно той е длъжностното лице, отговорно за спазване не само на трудовия процес, но и на трудовото законодателство. Неоснователен и доводът на процесуалния представител на касатора- адвокат С, че в акта и в наказателното постановление е допуснато съществено процесуално нарушение в посока непосочване в какво се изразява извършеното нарушение и нарушените разпоредби, защото и в акта, и в наказателното постановление ясно и недвусмислено е посочено в какво точно се изразява извършеното нарушение.Наред с това,неоснователен и доводът на адвокат С, че административно-наказателната отговорност е ангажирана на търговско дружество ,защото на касатора е наложена глоба в качеството му на управител на едноличния търговец, а не в качеството му на юридическо лице/ защото не е и не може да бъде юридическо лице,а е и си остава физическо лице с разширена правосубектност. Действително в обстоятелствената част на наказателното постановление е посочено,че управителят на дружеството, но това посочване в никакъв случай не може да доведе до съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на касатора, защото то е техническа грешка, която не засяга законосъобразността на наказателното постановление, още повече , че административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана именно в качеството му на управител на едноличния търговец и длъжностно лице по смисъла на КТ. След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него ,то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения от Закона минимум-2500 лева. Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правов ред. Като е достигнал до този правен извод, СРС е постановил правилно решение ,което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба- отхвърлена като неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и укаже на процесуалния представител на касатора- адвокат С, че разноски в касационното производство не се дължат и не се присъждат съгласно ТР №2/2009 година на ВАС на РБ.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд С.- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 10.05.2010 година,постановено по н.а.х.дело №10713/2009 година по описа на СРС,103 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.
2.